

Elin Hilderbrand

Een warm weerzien

Kelley wil voor één keer zijn gezin weer samen om de tafel hebben. Maar dat is niet zo simpel als het lijkt...

ISBN 978-90-225-7864-3
ISBN 978-94-023-0735-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Winter Street*
Vertaling: Nellie Keukelaar
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2014 Elin Hilderbrand
© 2016 Nederlandse uitgave Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De personages en gebeurtenissen in dit boek zijn verzonden. Alle overeenkomsten met bestaande personen, zowel levend als dood, berusten op louter toeval en zijn door de auteur niet zo bedoeld.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Judith en Duane Thurman, die mijn papieren kerstengel
en ook al mijn andere jeugdherinneringen vele jaren bewaard
en gekoesterd hebben.
Liefs en een dikke knuffel.*

23 december

Kelley

Hij denkt er niet eens bij na als hij zonder kloppen kamer 10 binnenloopt. De deur is niet op slot en George heeft trouwens ook nog niet ingecheckt. George zou met de veerboot van half twaalf komen, met zijn Ford brandweerauto model A uit 1931, een passend vervoermiddel voor de kerstman, maar had door sneeuwval in het westen van de staat vertraging opgelopen. De afgelopen twaalf jaar is George zo sportief geweest om in december met de brandweerauto naar het eiland te komen en het rode kerstmanpak aan te trekken. George weegt om en nabij de honderdveertig kilo en is de vrolijke bezitter van een flinke bos wit haar en een wit sikje (nieuw sinds zijn scheiding; daarvoor had hij een volle baard). Kelley hoopt maar dat George vlug komt, dan kan Mitzi ontspannen. Volgens Mitzi is George onvervangbaar en niets zet zo'n domper op het kerstfeest als het ontbreken van de kerstman.

Als Kelley de deur van kamer 10 openzwaait, beseft hij dat hij stoort. Er zijn twee mensen in de kamer, aan het zoenen. Kelleys automatische reactie – en dat zou iedereen doen die onbedoeld een privémoment verstoort – is 'sorry!' roepen en de deur dichtsmijten. (Even ziet hij tot zijn schrik tante Cissy weer op het toilet zitten tijdens de dodenwake van zijn grootvader.) Maar waar hij zojuist een glimp van heeft opgevangen, het was niet meer dan een momentopname, viel in een heel andere categorie dan tante Cissy op de wc. Het waren twee mensen die elkaar harts-tochtelijk op de mond zoenden, 'tongen' noemden ze dat vroeger op de middelbare school. Bij het klikkende geluid van de

deur is het hem direct duidelijk wie die mensen zijn.

George, de kerstman, en Mitzi, Kelleys vrouw.

Kelley zwaait de deur zo snel weer open dat George en Mitzi zich nog niet volledig van elkaar hebben losgemaakt. George heeft zijn handen nog op Mitzi's heupen en Mitzi heeft haar handen in het witte haar van George.

‘Wat...’ zegt Kelley.

Hij weet niet wat hij moet denken. Hij verkeert al weken in een crisis. Om te beginnen is het december, een maand waarin hij het vroeger op Nantucket voor het zeggen leek te hebben. Met Thanksgiving en de Christmas Stroll was het hotel altijd volgeboekt, maar sinds 10 december heeft hij geen enkele betalende gast meer gehad. Gewoonlijk had hij een wachtlijst voor de week waar kerst in viel (net als in het kerstverhaal in de Bijbel was er geen plaats in de herberg). Voorheen kwamen de Drellwiches en de Kasperzacks om hun kleinkinderen te zien. En de Elmers kwamen om aan hun kleinkinderen te ontsnappen. In de andere vier kamers verbleven jonge stellen die Nantucket een charmante plek vonden om de kerstdagen door te brengen. En George kwam uiteraard elk jaar. Dit jaar is er echter niemand. Dit jaar knipperen de neonlampen in Kelleys hoofd: kamer vrij, kamer vrij! Dat vindt hij de vervelendste woorden die er bestaan, zeker nu hij financieel gezien in zwaar weer zit. Kelley houdt het hotel al negentien jaar draaiende door de financiële middelen van het hotel aan te vullen uit de flinke berg spaargeld die hij had opgebouwd toen hij stopte met zijn ‘echte’ werk, de handel in oliefutures in New York. Van die berg is inmiddels nog maar weinig over. De laatste tijd fantaseert Kelley er wel eens over om het hotel als woonhuis te verkopen – hij vermoedt dat het vier à vijf miljoen zal opleveren – en naar Hawaï te verhuizen. Zijn ex-vrouw, Margaret, vliegt op kerstavond, zodra ze klaar is met het presenteren van het avondnieuws op CBS, naar Maui. Toen ze dit een paar weken geleden aan Kelley vertelde, had hij een hevi-

ge steek van jaloezie gevoeld. En hij had gedacht: mag ik alsjeblieft met je mee?

De dieperliggende reden dat Kelley van slag is, is dat zijn jongste zoon, Bart – die twee maanden in Vilseck, in Duitsland, gestationeerd was, waar het allemaal ‘pretzels en bier’ was – op 19 december naar Sangin, in Afghanistan, is uitgezonden. Hij had Kelley en Mitzi een sms’je gestuurd: *Ben aangekomen, hou van jullie*. En dat was het laatste wat ze hadden gehoord. De berichten die Kelley en Mitzi probeerden terug te sturen konden niet bezorgd worden. Kelleys e-mails kwamen wel aan, maar werden niet beantwoord. Kelley stelt zich voor dat zijn woorden over zanderig, onherbergzaam terrein stuiven.

Bart is het enige kind van Kelley en Mitzi samen en is opgevoed als het lievelingetje – bevoorrecht, verwend, gekoesterd – volgens de andere drie Quinn-kinderen althans. Kelley meende dat marinier worden de beste optie voor Bart zou zijn, maar nu hij weg is, wordt Kelley gekweld door ongerustheid. En zijn ongerustheid valt nog in het niet bij die van Mitzi. Mitzi is emotioneel een wrak.

Al lijkt ze zich op dit moment geen zorgen over Bart te maken.

‘Kelley,’ zegt ze, terwijl ze haar blouse instopt. ‘Kom op zeg.’

‘Kom op zeg?’ zegt hij. Hij snapt het werkelijk niet.

‘Geef ons even de tijd,’ zegt Mitzi.

‘O,’ zegt Kelley. ‘Oké.’ Hij doet de deur dicht, alsof dit een redelijk verzoek is.

Hij hoort hun stemmen, maar die zijn te zacht om te kunnen verstaan wat ze zeggen. De deuren van de Winter Street Inn zijn van massief eiken. Toen ze het hotel gingen renoveren, had Kelley erop gestaan de muren extra te isoleren. Hij wilde niet kunnen horen wat er zich in de kamers afspeelde. Hij zou nu echter graag horen wat George en zijn vrouw tegen elkaar zeggen.

Net op dat moment komt Isabelle de gang in lopen met een

stapel donzige witte handdoeken voor kamer 10. Ze zijn van Turks katoen en worden elk jaar vervangen, een van de vele redenen dat Kelley binnenkort geen geld meer heeft.

Isabelle stopt als ze Kelley voor de deur ziet staan. Ze werkt nu een half jaar in het hotel en hoewel ze er goed in is gebleken Kelleys humeur en gedrag te interpreteren, straalt zijn houding kennelijk iets uit wat haar in verwarring brengt.

'Qu'est-ce que c'est?' vraagt ze.

Kelley en Mitzi hebben Isabelle onder andere in dienst genomen omdat ze allebei Frans wilden leren, maar nu, een half jaar later, is dit de enige zin die Kelley begrijpt. Wat is er? Letterlijk: wat is het dat het is?

Kelley denkt dat het niet in het Engels, Frans of welke taal dan ook valt uit te leggen dat hij gezien heeft dat Mitzi de kerstman kuste, en hij begint als een bezetene te lachen. Isabelle glimlacht onzeker.

'George heeft die handdoeken niet nodig,' zegt Kelley.

'Niet?' vraagt Isabelle. 'Zeker weten?'

'Ja,' zegt hij, 'dat weet ik zeker.'

Ava

De bel gaat en er volgt een chaos. Het is even erg als op de laatste schooldag, zo niet erger. Vandaag stuiteren de kinderen van alle suiker – warme chocolademelk, koekjes, zuurstokjes – en dan is er nog het vooruitzicht van de kerstman en cadeaus, cadeaus en nog eens cadeaus! Er moeten jassen dichtgeritst worden en er zijn mutsen, sjaals en wanten die mee moeten. In het gedeelte van de hal bij de ingang raapt Ava twee achtergebleven wanten op. Ze legt ze op de tafel voor het kantoor van de directeur. Gevonden voorwerpen, dat komt volgend jaar wel.

Ava is schor en haar vingers doen zeer. Ze hoopt dat ze nooit meer ‘Jingle Bells’ hoeft te spelen. Het is veruit het saaiste kerstlied dat ooit is geschreven. Waarom is iedereen er zo dol op? Ze voelt zich als Sisyphus met zijn rotsblok. Ze zal het nog minstens één keer moeten spelen, tijdens het jaarlijkse feest op kerstavond in het hotel. Daar is geen ontkomen aan.

Toch heeft deze middag iets magisch. De lucht is zilvergrijs en er hangt her en der mist. Het is koud, maar waarschijnlijk te warm voor sneeuw. Ava staat bij de vlaggenmast en zwaait naar haar leerlingen, die uitzinnig terugzwaaien door de beslagen ruiten van de schoolbus.

Vrolijk kerstfeest, juffrouw Quinn, vrolijk kerstfeest, vrolijk kerstfeest!!!

Wat zou Ava graag weer acht zijn! Nee, geen acht, vijf. Ze was vijf de kerst voordat haar ouders uit elkaar gingen.

Ava ziet Claire Frye, in een lange rode jas met bijpassende rode muts die maar net op haar donkere krullen blijft staan, naar

de armen van haar vader toe rennen. Haar vader, Gavin Frye, die eruitziet als Blauwbaard uit het sprookje, tilt Claire op en draait haar rond, zodat haar muts afvliegt en op het natte trottoir belandt. Gavin pakt Claires muts en haalt een waspapieren zak uit zijn jaszak. Ava weet dat die bij de Nantucket Bake Shop vandaan komt. Claire kijkt in de zak, waar twee prachtig geglaceerde koekjes in zitten: een van de kerstman en een van Rudolph. Ze pakt het kerstmankoekje en bijt meteen zijn oor eraf. Gavin kauwt op het gewei van Rudolph en biedt zijn dochter zijn arm aan, als een negentiende-eeuwse heer.

Ava krijgt een brok in haar keel. Claires moeder heeft in september een auto-ongeluk gehad en is in de ambulance op weg naar het ziekenhuis overleden. Dit zal voor Claire en Gavin de eerste kerst zonder haar zijn. Als zij in kerststemming weten te komen, dan kan Ava dat ook. Zelfs als ze deze kerst nog honderd keer 'Jingle Bells' moet spelen, dan zal ze dat doen als eerbetoon aan Claire Frye.

Ava kijkt pas op haar mobiele telefoon als ze op de bestuurdersplaats van haar rode Jeep Wrangler zit, met draaiende motor, de verwarming aan en haar gordel om. Dit is haar eigen zinloze ritueel. Ze wil voorbereid zijn op een confrontatie met de werkelijkheid voor het geval haar telefoon haar niet vertelt wat ze wil horen. En dat gebeurt vaak, met dank aan haar gestoorde familie en haar vriend, die zo afstandelijk doet dat ze er gek van wordt.

Diep ademhalen. Ze drukt op het rotknopje.

1: Een sms'je van haar moeder, voor wie tekstberichten in dezelfde categorie vallen als handgeschreven brieven, inclusief onberispelijke interpunctie. *Hallo, lieverd! Ik zit in de auto en ben op weg naar de studio. Ik mis je. Je papieren engel is de enige kerstversiering in mijn appartement. Ik vertrek morgen naar Maui en logeer daar in het Four Seasons. Ik kan je een vliegticket sturen als je uit het winterwonderland wilt ontsnappen... Het klonk alsof zelfs je*

vader dat een aantrekkelijk idee vond. (Mitzi zal dit jaar wel een foeilijke trui voor hem hebben gekocht, haha!) Ik hou van je, lieverd! Xoxo Mama.

Ava sluit haar ogen en ziet haar moeders vierkamerappartement op de drieëndertigste verdieping van een luxe appartementengebouw aan Central Park West voor zich – overdadig en onbezield. Ava twijfelt er niet aan dat het waar is wat haar moeder schrijft. Margaret Quinn heeft het veel te druk om zich bezig te houden met kerstversieringen, met uitzondering van de papieren kerstengel die Ava in de tweede klas van de zondagsschool van de Holy Trinity Episcopal Church aan East 88th Street heeft gemaakt, toen haar ouders nog aan opvoeden deden en dingen als godsdienstonderwijs belangrijk vonden. Toen ze nog in het vrolijke, rommelige herenhuis tussen York en East End woonden. Margaret heeft de engel al die jaren bewaard in een voor haar ongekend vertoon van sentimentaliteit. De engel zal aan visdraad voor een van de kamerhoge ramen hangen, die uitzicht bieden op het park, of hij ligt in de zesduizend dollar kostende glazen kom van Dale Chihuly op de tienduizend dollar kostende salontafel, die met de hand vervaardigd is uit één stuk teakhout uit een eeuwenoud bos in Zuidoost-Azië.

Ava houdt van haar moeder en verlangt op haar negenentwintigste nog steeds naar haar. Ava kan haar moeder op doorde-weekse avonden om zes uur op Channel 3 zien, maar dat is niet hetzelfde. Sterker nog, het maakt Ava's verlangen alleen maar groter en dus vermijdt ze het om naar het nieuws van zes uur te kijken.

2: Een sms'je van Mitzi: *Het spijt me heel erg.*

Ava vraagt zich af waar Mitzi spijt van heeft en verwijdert het bericht. In de kerstvakantie zal ze Mitzi vaker zien dan haar lief is.

3: Een sms'je van haar broer Kevin: *Kom naar de Bar als je naar huis gaat.*

Verleidelijk.

4: Een sms'je van haar broer Patrick: *Er is iets tussen gekomen. Jen en de kinderen gaan naar het Westen. Ik blijf met kerst in de stad.*

Wat? Ava leest het bericht nogmaals, omdat ze denkt dat het een vergissing moet zijn. Het maakt haar niet uit of Patrick wel of niet komt. Als oudste heeft hij de neiging om bazig, bijna dictatoriaal te doen, en hij is buitensporig geldbelust. Het enige waar hij zich druk om lijkt te maken is geld, geld en nog eens geld. Maar Ava kan gewoon niet geloven dat haar neefjes niet zullen komen. Wat is kerst zonder kinderen? Ze is bijna in staat om Patrick te bellen, maar ze weet dat hij niet zal opnemen zolang de effectenbeurs open is.

5: Gemiste oproep van haar vader (geen bericht). Vreemd, want hij weet dat ze tot drie uur onbereikbaar is. Hij weet ook dat als ze eieren, suiker, voedingskleurstoffen of bananen voor het hotel moet meebrengen, hij haar dat tijdens een gesprek moet vragen, anders presteert ze het om tegen hem te zeggen dat ze bij de Bar is gestopt omdat ze daar met Kevin had afgesproken en dat ze het bericht nooit heeft gekregen.

Ze scrolt verder en ziet uiteindelijk de naam staan waar ze op had gehoopt. Nathaniel Oscar, op haar mobiel afgekort tot NO. Er zijn drie sms'jes van NO. Ava voelt de bui al hangen. Drie berichten is slecht nieuws.

6a: *Heb besloten toch naar huis te gaan. Vlucht 1.30, huurauto*

6b: *Hyannis. Ga naar Panera voor chipotle kip extra mayo.*

6c: *Niet boos zijn, ga uit schuldgevoel naar mama. Volgende week terug. Bel je. Xxx*

'Argh!' Ava begint te gillen, maar haar stem is nog overbelast van al die kerstliedjes, zodat er nauwelijks geluid uit haar mond komt. Ze ziet haar lievelingsleerlingen, een groepje jongens van een jaar of tien, met ijshockeyschaatsen over hun schouder naar de ijsbaan rennen. Ava toetert. Ze zien haar en zwaaien. Vrolijk

kerstfeest, juffrouw Quinn, vrolijk kerstfeest!!! Liam laat Joel struikelen. Darian pakt Jarretts muts af. Ze kunnen geen van allen wijs houden, maar toch hebben ze het er doorlopend over dat ze een rockband gaan vormen.

Ava is dol op hen en hoopt dat ze later attente vrienden en zorgzame echtgenoten zullen worden.

Nathaniel is nu waarschijnlijk halverwege Greenwich. Er zijn veel dingen mis met dit scenario. Ava en Nathaniel zullen met kerst niet samen zijn en dus zal hij haar niet ten huwelijk vragen zoals ze had gehoopt en gebeden (ze bidt tot de heilige Judas, de beschermheilige van hopeloze gevallen), en hij zal haar ook geen uitweg bieden uit het gekkenhuis in de Winter Street Inn. Hij zal niet braaf meezingen als ze voor de zoveelste keer 'Jingle Bells' speelt en zal ook geen glazen uitdelen met Mitzi's afgrijsselijke cider (waar zo veel kruidnagels in zitten dat hij bijna niet te drinken is). Nee... in plaats daarvan zal hij in het enorme landhuis zijn waar hij is opgegroeid, in Greenwich in Connecticut, met zijn ouders, zijn twee zussen en hun kinderen. En een kilometer verderop is Kirsten Cabot, zijn middelbareschoolvriendin, die onlangs gescheiden is en bij haar ouders thuis kerst komt vieren.

Dat laatste weet Ava alleen doordat ze een paar dagen geleden, toen hij onder de douche stond, toevallig een blik op Nathaniels computer heeft geworpen, die openstond op zijn Facebookpagina.

Kirsten had hem een privébericht gestuurd: *Kom alsjeblieft naar huis. Ik heb een schouder nodig om op uit te huilen. Met blikjes Budweiser op de achterbank van je vaders auto zoals vroeger?*

Toen Ava dat zag, had Nathaniel nog niet op dat bericht geantwoord, maar Ava weet nu wat hij heeft besloten.

Ava wil niet van Nathaniel Oscar houden. Ze wil er niet naar verlangen om met hem te trouwen en hem kort na elkaar vijf of tien kinderen te schenken, maar ze lijkt geen zeggenschap te hebben over haar gevoelens.

Ze vindt zichzelf emotioneel gezien redelijk stabiel. Muziekles geven op de basisschool op Nantucket schenkt haar veel voldoening. Ze houdt van haar leerlingen en van haar lokaal: de piano die de eerste dag van de maand wordt gestemd, de oude pick-up waar ze platen van The Beatles en Frank Sinatra op draait. In het tijdperk van iTunes, zo beseft Ava, moet iemand het muzieklonderwijs op zich nemen, moet iemand de kinderen kennis laten maken met de klassiekers. Toen ze de lp REVOLVER opstak, die ze uit haar vaders collectie had geleend, wist niet één kind wat het was.

‘Het is een langspeelplaat,’ zei Ava.

En toen wisten ze het nog niet!

Ava vindt het ook fijn om in het hotel te wonen. Het heeft wel iets weg van haar slaapzaal op de universiteit. Ze houdt van gezelschap en vindt het heerlijk als er veel gasten zijn. Er is altijd wel iemand om een praatje mee te maken, iemand die wil dat Ava pianospeelt, zodat hij of zij kan zingen. Ava vindt het zelfs prettig om bij haar familie te wonen: haar broer Kevin, haar broer Bart en Kelley en Mitzi.

Bart is nu natuurlijk weg, zit in Afghanistan, wat haar verdrietig maakt.

Ava kijkt weer op haar telefoon en vraagt zich af waarom Bart nog steeds niet heeft gereageerd. Ze heeft hem vier dagen geleden een sms’je gestuurd. Toen hij naar Duitsland ging, had hij beloofd dat hij altijd, zodra hij in de gelegenheid was, zou antwoorden. Dat had hij ook gedaan, tot hij vrijdag was uitgezonden. Ava controleert haar e-mail. Niets. Tja, hij zit nu in oorlogsgebied en heeft het dus druk, al is dat misschien niet de juiste manier om het te omschrijven. Misschien heeft hij geen bereik in Afghanistan.

Toch stuurt ze hem nog een bericht: *Ik mis je, Baby Butt. Laat me weten dat je nog leeft.*

Het sms’je bouncet. Niet afgeleverd.

Ava heeft opnieuw zin om te gillen. Niemand in haar leven werkt mee!

Ze leest de sms'jes van Nathaniel opnieuw. Chipotle kip extra mayo, dat bestellen ze altijd als ze naar Panera gaan. Ava had Nathaniel kennis laten maken met kip met chipotlesaus. Het is hun broodje, hun fastfoodketen, hun traditie. Een van de redenen dat Ava weet dat ze verliefd is op Nathaniel, is dat ze het leuk vindt om gewone dingen met hem te doen. Ze geniet ervan om met hem bij Panera, in het avondse winkelcentrum van Hyanis, te lunchen. Ze vindt het heerlijk om met hem in de rij te staan bij het postkantoor. Ze houdt ervan om zich op zijn bruine corduroybank in zijn armen te vlijen en kerstfilms te kijken. Hun lievelingsfilm is *Trading Places*. De afgelopen drie weken heeft hij zeker tien keer de telefoon opgenomen met: 'Ziet er goed uit, Billy Ray!'

En dan antwoordde zij met: 'Voelt goed, Louis!'

Hij is niet alleen haar minnaar, ook haar vriend.

Maar nu, twee dagen voor kerst, is hij verdwenen. 'Argh!' schreeuwt Ava.

Er wordt op haar raam geklopt. Ze schrikt. Ze veegt de damp weg die door haar adem is ontstaan en daar staat Scott Skyler, de adjunct-directeur, in zijn overhemd met stropdas, zonder winterjas. Ze draait haar raam omlaag.

'Hoi, Scott,' zegt ze.

'Gaat het?'

'Ja, hoor,' zegt ze. 'Nou ja, niet echt. Nathaniel is naar zijn ouders vertrokken.'

'O, nee,' zegt Scott. Scott is al twintig maanden Ava's vertrouweling, wat eigenlijk niet eerlijk is want Scott is verliefd op Ava en hoe meer ze over Nathaniel vertelt, hoe erger die verliefdheid wordt.

'Heb je zin om naar de Bar te gaan?' vraagt ze. Het enige waar haar humeur wellicht van zal opknappen, is een biertje en een

borrel drinken met Scott en haar broer. Misschien wel twee borrels, want afgezien van het gedoe met Nathaniel, mist ze Bart, en haar moeder, en er zullen geen schattige neefjes zijn om de cadeaus open te maken waar ze honderden dollars aan heeft uitgegeven.

‘Ik kan niet,’ zegt hij. ‘Ik moet vanavond eten rondbrengen in Our Island Home. Salisbury steak. Je mag gerust mee naar het verpleeghuis.’

Er loopt een traan over Ava’s gezicht. Zelfs Scott heeft het druk. Hij is een onvermoeibare wereldverbeteraar, wat Ava zeer aan hem waardeert. Ze probeert zich voor te stellen dat een van haar drie broers Salisbury steak rondbrengt in Our Island Home, maar dat lukt haar niet.

‘Je komt morgenavond toch wel?’ vraagt ze.

‘Dat zou ik voor geen goud willen missen,’ zegt Scott, en hij veegt haar traan weg, een teder gebaar waar Ava alleen maar harder van gaat huilen.

Ze strijkt met haar handpalmen over haar gezicht en zegt: ‘Ik ga het op een zuipen zetten, kan mij het schelen.’

‘Oké,’ zegt Scott. ‘Misschien tot later.’ Hij haast zich de school in en Ava beseft dat hij alleen naar de parkeerplaats is gekomen om te kijken hoe het met haar gaat. Hij is een lieve man, een geweldige vriend, maar niet haar type. Waarmee ze bedoelt dat hij Nathaniel niet is. Ze is reddeloos verloren. Reddeloos!

Ze zal naar de Bar gaan.

Dan gaat haar telefoon en ze denkt: Nathaniel!

Helaas niet. Het is haar vader.

‘Wat is er?’ blaft Ava in de telefoon. Ze houdt van haar vader, maar wat in zijn nadeel werkt, is dat hij continu beschikbaar is doordat ze nog thuis woont. Altijd in de buurt, en dus krijgt hij ook te maken met haar slechtere buien.

Kelley zwijgt even en Ava vraagt zich af of hij haar een standje zal geven voor haar ongemanierdheid of dat hij haar zal vertellen

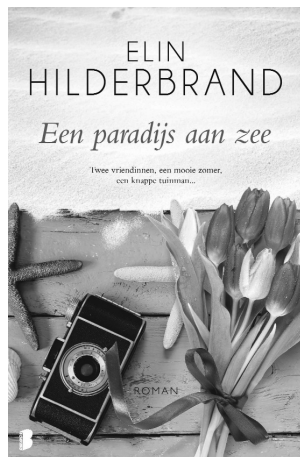
dat Patrick heeft afgebeld of – God moge het verhoeden – dat er iets met Bart is gebeurd.

‘Papa?’ zegt Ava.

‘Mitzi is weg,’ zegt Kelley. ‘Ze heeft haar spullen gepakt en is vertrokken.’

LEES MEER VAN

Elin Hilderbrand

Schrijfster Madeline King had geen slechter moment kunnen kiezen om een writer's block te krijgen. Haar deadline komt angstaanjagend snel dichterbij, de rekeningen stapelen zich op en inspiratie is ver te zoeken. Ook al woont ze op het prachtige vakantie-eiland Nantucket, ze ziet het steeds somberder in.

Madelines beste vriendin Grace is hard aan het werk in haar tuin, die ze samen met een aantrekkelijke landschapsarchitect wil omtoveren tot een paradijs waarmee ze het hele eiland de ogen kan uitsteken. Maar voor ze het goed en wel beseft, staat Grace op het punt een stap te zetten die haar leven onomkeerbaar zal veranderen. Terwijl de roddel en achterklap aanzwellen, proberen Grace en Madeline te redden wat er te redden valt – maar de waarheid is misschien nog heftiger dan de geruchten doen vermoeden...

Verkrijgbaar als
e-book
& papieren boek